

Az egyenlőség torz képzete

*Összefoglaló az Alapjogokért Központ által kiadott
Marguerite A. Peeters: Genderőrület - Útmutató a globális mesterterv
megértéséhez c. könyvről*

2020. november 18.

Az Alapjogokért Központ kiadásában megjelent Marguerite A. Peeters¹ „Genderőrület – Útmutató a globális mesterterv megértéséhez” című könyve. A műben a belga nemzetiségű politika és kultúra kutató a gender-ideológia morális szempontból erősen megkérdőjelezhető hatásaival foglalkozik. Elemzi és leírja annak történeti gyökereit, „felemelkedését” a nyugati kultúrában és azt a tendenciát, melynek következtében lassan már világszinten is beteges méreteket öltő „kulturális normává” kezd válni.

A szerző a nyugati társadalmak válságát a zsidó-keresztény örökség megtagadásában látja, a gender-ideológiát pedig olyan „újpogányságnak” tekinti, melyhez kitűnő táptalajt biztosít ez az identitásválság.

Úgy gondoljuk, hogy napjainkban, amikor egyre több olyan könyv jelenik meg a boltok polcain, melyek az „elfogadás” jegyében gender-agymosást kínálnak, hiánypótló ez a mű, mivel feltárja a gender-lobbi szándékait és módszereit.

Peeters megállapítása szerint a „nemek forradalma” a nyugati kulturális forradalom azon hosszú és összetett folyamatának végpontját jelenti, amely átvezette a nyugatot a modernitásból a posztmodernitásba. A könyvben lerántja a leplet a gender-ideológiáról, a férfi és női kapcsolatokra kifejtett ártalmas hatásairól, valamint bemutatja, milyen nagyot tévednek azok a nyugati országok, amelyek a házassággal és a családdal ellentétes gyakorlatokat és jogszabályokat intézményesítenek társadalmukban.

A mű alcíméhez hűen útmutatóul szolgál mindazoknak, akik szeretnék tisztán látni és eligazodni a gender fogalmának történeti fejlődésében, és a gender-ideológia terjesztésének több évtizedes folyamatában.

Napjainkra a szerző szerint a Nyugaton „kifulladás” feminista lobbival átvette a stafétát az LGBT-lobbi. Stratégiájukat úgy írja le, hogy először az őket érő erőszak és diszkrimináció ellen kérnek védelmet, majd szociális juttatásokra tartanak igényt, de a valódi és végső céljuk a kultúra megváltoztatása és az LGBT-életstílusok elfogadtatása világszerte. A gender-forradalom harcosai mindig kivárnak a megfelelő pillanatot: akkor lépnek, amikor az ideológiai vállalkozásuk politikailag elfogadottá válik. Jól láthatóan hazánkban is egyre élesebb a közéleti vita ebben a témakörben: a homoszexuális párok örökbefogadása, és a gyermekek LGBT-témák iránti érzékenyítése is felmerült az elmúlt pár hónapban.

Peeters szerint a gender-ideológia a posztmodern világkép része. Számptalan példán keresztül, filozófiai igényteliséggel vezeti le, hogy éppen e tényből adódik az egyik legnagyobb nehézség: a „gender” fogalmát soha, sehol nem definiálták. Ellentétben a korábbi ideológiákkal, amelyek többé-kevésbé egzakt, körülhatárolt fogalmakra épültek - így lényegük jobban feltárható, ezen keresztül vitatható, vagy adott esetben tovább is gondolható -, a gender-ideológia tudatosan kerüli a tiszta definíciókat és megállapításokat. Célja kizárólag a dekonstrukció, a fennálló, természetes normák, szokások leépítése.

¹ Marguerite A. Peeters, a Lateráni Pápai Egyetem, a Pápai Orbán Egyetem, a Kongói Katolikus Egyetem professzora, valamint a Világiak Pápai Tanácsa és a Kultúra Pápai Tanácsa szakértője.

A gender-aktivisták tudatosan tartják fenn a gender fogalma körüli „jótékony” homályt, ilyen módon ugyanis a tudomány egyes képviselőivel és bizonyos politikai erőkkel kézen fogva annak tartalmát kényük-kedvük szerint alakíthatják.

Mint fogalmaz: „ma már olyan fokig a szociológia hozza létre a kultúrákat a népek helyett, hogy azok nem egyebek többé bábfiguráknál a globális kormányzás rúdjánál álló társadalmi manipulátorok kezében”.

Az ENSZ által 1995-ben Pekingben megtartott IV. Nőügyi Világkonferencián éppen így tudott utat törni magának a „gender” új fogalma: definíció hiányában sok küldött úgy vélte, „gender” alatt nőt és férfit értünk, ez pusztán egy modernebb megjelölése az angol „sex” (biológiai nem) kifejezésnek. Később azonban világossá vált tévedésük és a gender-harcosok valódi szándéka is. Peeters felhívja a figyelmet arra a tendenciára, amely a konferencia után vette kezdetét. Meglátása szerint a nem kellőképpen definiált fogalmat ezt követően olyan oktatási célként (is) jelölték meg, amelyet rövid idő alatt globális kulturális minimumelvárassá igyekeztek alakítani. Ezt a szerző szerint a következőképpen érték el: a homályos, tartalmilag – tudatosan - nem körülhatárolt kifejezések alkalmazásával kezdetét vette a nyelv teljes átírása, relativizálása. Olyan fogalmakat, mint a szabadság, egyenlőség, nem, házasság, vagy akár a család egyszerre teljesen másként kezdtek el értelmezni, mint korábban. Minden viszonylagossá vált, az évezredekken keresztül egyféleképpen értelmezett, egzakt fogalmak ezáltal bomlásnak indultak.

Ugyanilyen átalakuláson ment át a gender fogalma is, mely alatt manapság a politika és nemzetközi jog már nem csupán a férfiak és a nők egyenjogúságát érti. Valójában arról van szó, hogy

férfi és nő teljes „egyformaságát”, totális (fiziológiai és biológiai) egyenlőségét, így felcserélhetőségüket hirdetik.

A „nemek közötti egyenlőség” ugyanakkor már rég nem csak férfiról és nőről szól, hiszen a folyamat lényegi része a nemek társadalmi konstrukcióként történő definiálása is („társadalmi nem”). Amint a szerző rámutat: „a nemek közti egyenlőség forradalmi folyamata a férfi és a nő, mint személy kulturális, politikai és jogi szempontból meghatározó önazonosságát támadja: házastársi önazonosságukat, azt, ahogyan a szeretetben csodálatosan kiegészítik egymást és egységet alkotnak, a nevelésben betöltött sajátos hivatásukat és szerepüket, a férfiasságot és a nőiességet, az apaságot és az anyaságot, a házasságot és a családot, minden ember [...] antropológiai szerkezetét.” A „nemek forradalma” a szerző szerint ezt követően „egyfajta virtuális valóságot tákol össze: olyan egyént, aki megszabadul önmaga ingyenes ajándék voltától, aki aszexuális, semmilyen megkülönböztető jelleggel nem rendelkezik, sőt saját nemi irányultságát is szabadon választhatja meg.”

Marguerite A. Peeters rámutat, hogy a „nemek közötti egyenlőség” kifejezés, amely a gender-ideológia egyik kulcsfogalma, immáron egyértelműen szélsőségesen posztmodern megközelítésű. A mai feminista értelemben vett nő ugyanis már egyáltalán nem a férfi azonos méltóságú, kiegészítő társa. A feministák szerint a modern nő képes egyenesen a férfi helyébe lépni a munka világában, átveszi a családfő helyét és egyedül, férfi nélkül is tökéletesen jól van, mint „független, erős nő”. Egymás ellen fordították az életet közösen létrehozó, felnevelő és egymást szeretve támogató életre rendelt férfiakat és nőket.

Peeters az üzenetét tisztán, őszinte érveléssel, ugyanakkor olvasmányosan, a legkézenfekvőbb gyakorlati példától a filozófiai magasztalokig átívelően fogalmazza meg. Könyvének nem titkolt célja, hogy felhívja a figyelmet a dekonstrukció fogalmaira és azok hatásaira, valamint arra, hogy az olvasóban is tudatosuljon, miként, hogyan viszonyul ezekhez. Mit értünk egyenlőség alatt? Mi a család? Milyen feltételek között jogos és jó a „hatalom”, mint kulturális érték elősegítése, és mikor tekinthető eltévelyedésnek és célját vesztettnek? Hol van szükség autonómiára, és hol a közösségre?

A könyv utolsó két fejezetében a szerző arra ösztönzi az olvasót, hogy tegye fel az első és legalapvetőbb kérdést: mi valójában az ember és miért érdemes élni? Peeters arra hív mindenkit, hogy találjunk vissza a dekonstrukció áldozatává vált, ugyanakkor életünk fundamentumát képező fogalmak igaz és valódi jelentéséhez.

A „nemek forradalma” ugyanis semmi újat nem talált fel: lényege a tagadásban rejlik. Mindannak tagadásában, amit valóságnak nevezünk.

„ELŐZETES MEGFIGYELÉSEK”

A könyv bevezető fejezetében a szerző a téma összetettségére való tekintettel ismertet néhány fontos alapvetést, amelyek segítenek a gender-ideológia kifejezéseinek, történetének és terjedésének megértésében. Rögtön az elején leszögezi, hogy

a „gender” kifejezés posztmodern fogalmának nincsen egyértelműen meghatározott jelentése,

emiatt annak változása folyamatos és ellenőrizhetetlen, ideológiai gyökereit pedig a nyugati kulturális forradalomban és a több száz évre visszanyúló szekularizációban kell keresni.

A gender-forradalom folyamatát kifejezetten plasztikus módon szemlélteti, azt egy radikális mag körül képződő koncentrikus körök összességéként írja le. A külső körökbe értékelése szerint azok a témák és projektek tartoznak, melyek a legkevésbé megosztóak, legtávolabb esnek a „rejtett ideológiai középponttól”, ezáltal pedig a legalkalmasabbak a többség megtévesztésére. Ilyenek például a nők társadalmi-gazdasági előbbre jutását célzó programok és törekvések, vagy a nők elleni erőszak megfékezése. Elég az Isztambuli Egyezményre gondolnunk, amely a nők védelmének hívószavával leplezi a gender, mint fogalom becsempészését a nemzeti jogrendszerekbe. Nagyon tudatos tevékenységről van szó. A „nemek forradalma” azonban megállíthatatlanul halad az ideológiai középpont felé, a külső köröket a megfelelő mértékben átítatva ideológiájával.

A „nemek közti egyenlőség” posztmodern, homályos, dekonstrukcionista fogalom, melyet nem lehet egy meghatározott szerzőhöz vagy műhöz kötni. Magának az „egyenlőségnek” a megteremtése a leépítés dinamikus, állandó mozgásban lévő folyamata, amely leginkább Karl Marx „permanens forradalom” jelszavához köthető, egy újratöltött osztályharcként értelmezhető. Az apákat elnyomó férfiaknak állították be, az anyákat a „szaporodás rabszolgáinak”, a monogám házasságot pedig a patriarchális társadalom elnyomásának egyik fő eszközeként. A „nemek közti egyenlőség” Peeters szerint oda vezetett, hogy a férfiakat és a nőket megfosztották természetes szerepeiktől, leredukálták őket „polgárookra”, különálló „egyénekre”.

A FOGALOM MEGJELENÉSE ÉS IDEOLÓGIAI KIFEJLŐDÉSE NYUGATON

A „nemek közti egyenlőség” forradalmának története legalább olyan összetett, mint a fogalom, a második fejezetben ezt a folyamatot mutatja be a szerző. A gender, mint kifejezés szigorú értelemben vett első megjelenését 1955-re teszi, amikor a hermafroditizmust vizsgáló szexológus, John Money különbséget tett a biológiai nem és a társadalmi nem között. Utóbbit annak leírására használta, amikor az illető nemi önazonossága nem felel meg a biológiai nemének. Ugyanakkor ne felejtjük el, hogy a páciensei esetében interszexualitásról, hermafroditizmusról beszélünk, amely egy veleszületett fejlődési rendellenesség. Napjainkban a nemi diszfória, vagy transzszexualitás elterjedtebb, amely csupán 2019-ben került ki a mentális betegségek kategóriájából a nemzetközi osztályozásban.

A nemi identitás fogalmának kibontása tehát az 1950-es években kezdődött, nemcsak az orvostársadalomban a kivételes klinikai esetek vizsgálatánál, hanem a szociológia és a pszichológia területén is. A szerző ide sorolja Talcott Parsons 1955-ös nukleáris család modelljét, amely a nemi szerepek egyenlőségére épített, a férfi és a nő egymást kiegészítő volta helyett. Az 1963-as stockholmi Nemzetközi Pszichoanalitikus Kongresszuson pedig Robert Stoller pszichiáter honosította meg a nemi identitás fogalmát, amely könyvében² azt a pszichológiai érzést jelenti, hogy az ember férfinak vagy nőnek tartja-e magát, a nemi szerep pedig a férfira és a nőre vonatkozó kulturális „sztereotípiák” összefoglaló neve.

A „nemek közti egyenlőség” fogalma a 20. század második felében érett be. A szerző értékelése szerint a franciák racionális indoklást adtak neki, elméletté kovácsolták, a világ társadalmait és kultúráját átforgató erővel pedig az amerikaiak ruházták fel. A gender szó újfajta használatát a társadalomtudományokba és az angolszász kultúrába Ann Oakley vezette be 1972-ben megjelent könyvével³, amely gyakorlatilag útmutatóként szolgált az amerikai gender-feministák számára. Ekkoriban jöttek létre több egyetemen is az Egyesült Államokban olyan tanszékek, melyek a társadalmi nemek kutatásával kezdtek el foglalkozni (gender studies).

A gender-feministák és a homoszexuálisok az 1970-es években találtak egymásra és egyesítették erőiket a patriarchátus elleni küzdelemben.

Peeters megjegyzi, hogy Monique Wittig, a francia leszbikusmozgalom vezetője 1976-ban menekült az USA-ba, és a gender-elméletet a homoszexuális követelésekhez kapcsolta. Ezután már közösen támadták a „heteronormativitást”, azaz a heteroszexualitás társadalmi normáját, amelyet szerintük csupán az oktatás és a kultúra örökít át. A társadalmi nemről úgy gondolkodtak, mint a szocializáció során a társadalmi környezet által létrehozott férfi és női jellegzetességek, amelyek kultúrák és körök szerint változhatnak. El akarják választani a lelket a testtől és egyben le akarják győzni a biológiát is. Az amerikai filozófiaprofesszor, Judith Butler ebben a kérdésben egyértelműen kimondta: „A társadalmi nem nem a biológiai nem következménye...társadalmi képződmény, amely teljesen független a biológiai nemtől.”

Az 1990-es években az USA-ban megjelent a gender-elmélet továbbfejlesztéseként a queerelmélet, mely szerint a nemi irányultság társadalmi képződmény, amely nem minősül a személy lényeges jellemzőjének. A queer fogalmát David Halperin határozta meg, mint „lényeg nélküli identitás”, amely már önmagában ellentmondás, hiszen az identitás éppen, hogy körülhatárol értékeket, valamilyen

² Robert Stoller: A biológiai és a társadalmi nem: a férfiasság és a nőiesség kialakulása (1968)

³ Ann Oakley: A biológiai nem, a társadalmi nem és a társadalom (1972)

tartalmat. Nemcsak ennek az elméletnek a megjelenése jelzi azonban, hogy a gender-elmélet felszámolja önmagát. Több ellentmondásos állítás is jellemzi a posztgenderizmust: egyfelől az a tény, hogy már a biológiai nemet is társadalmi képződménynek tartják, megszünteti az eleinte meghatározott különbséget a biológiai és a társadalmi nemek között. Másfelől, a gender-harcosok között is számos feszültség keletkezik: elég azokra a radikális feministákra gondolni, akik kirekesztik maguk közül a transzszexuális nőket, mondván, nem valódi nők. A forradalom előbb-utóbb felfalja gyermekeit.

A „NEMEK KÖZTI EGYENLŐSÉG” SZEMPONTJA: GLOBÁLIS POLITIKAI NORMA

A könyv talán egyik legfontosabb fejezete a harmadik, melyben a szerző bemutatja, miként vált a „nemek közti egyenlőség” úgynevezett „globális politikai normává”. Az egész folyamat tulajdonképpen a nemzetközi szervezetek tempójához képest rendkívül gyorsan zajlott le, kilenc nemzetközi konferencián, 1990-1996 között. A „társadalmi nem” kifejezés a gender-feministák tevékenyége következtében került a kormányközi tárgyalások szövegeibe, áttörés pedig 1995-ben következett be a IV. Női Világkonferencián, Pekingben. Ezután kijelentették, hogy a nemek közti egyenlőség általános célja a nemzetközi együttműködéseknek. Azt azonban, hogy ez a fogalom pontosan mit takar, tudatos lépésként ekkor sem határozták meg. Ahogy Peeters fogalmaz: „Peking trójai falova a nemek forradalma volt.” Ezt követően az irányelvek, és gyakran a törvények is elkezdtek igazodni a „nemek közti egyenlőség” szempontjához. A nemekről azonban nem egymást kiegészítő voltjukban beszéltek: például a nőket külön egyébként kezelve kiszakították őket a családból, egyenlőségüket kifejezetten összekapcsolták a „szexuális reprodukciós jogokkal”. Ezzel azonban nem a nők egyenlőségét érték el, hanem számos társadalmi problémát hoztak létre: megnőtt a válások, és így az egyedülálló nők száma, az abortuszon átesett nők lelki szenvedéseiről nem is beszélve.

Azok a szociális és politikai változások, amelyeket a társadalmi nem feminista értelmezésének sikeres alkalmazásával értek el, Peeters szerint előkészítették a terepet a homoszexuális értelmezés áttöréséhez.

A Nyugaton „kifulladás” feminista lobbától átvette a stafétabotot az LMBT-lobbi. Stratégiájukat úgy írja le a szerző, hogy először az őket érő erőszak és diszkrimináció ellen kérnek védelmet, majd szociális juttatásokra tartanak igényt, de a valódi és végső céljuk a kultúra megváltoztatása és az LMBT-életstílusok elfogadtatása világszerte. A gender-forradalom harcosai mindig kívárrák a megfelelő pillanatot: akkor lépnek, amikor az ideológiai vállalkozásuk politikailag elfogadottá válik. Akkor aztán egyre több és több területre tartanak igényt ideológiájuk terjesztéséhez.

A „NEMEK KÖZTI EGYENLŐSÉG” GLOBÁLIS KULTÚRÁJA

A negyedik fejezet felütésében Peeters kijelenti: nem csupán elméletről, vagy globális politikai normáról van szó, mint ahogyan az eddigiekben hivatkozott a „nemek forradalmára”, hanem kifejezetten kultúráról, amely az egész világra kiterjed. Meglehetősen sötét jövőképet jósol a nyugati civilizációnak, ha annak népei nem józanodnak ki egyhamar és nem választanak olyan politikai és kulturális vezetőket, akik meg tudják nekik mutatni az igaz utat.

A nyugati társadalmak válságát a zsidó-keresztény örökség megtagadásában látja, a gender-ideológiát pedig olyan „újpogányságnak”, melyhez kitűnő táptalajt biztosít ez az identitásválság.

Mint azt a korábbi fejezetben leszögezte a szerző, a „nemek közti egyenlőséget” a globális politika tárgyává tették, a politika azonban leszivárog a kultúrába is – holott ennek pont fordítva kellene lennie, de ez a globális kormányzás törekvéseinek korában sajnos nem alapvetés. A céljuk, amely Peeters szerint nem is áll messze a megvalósítástól, az egész világ kultúrájának átalakítása. A társadalmak változása egy természetes folyamat, ha arra a változásra a népek akaratából, életük jobb mederbe terelése miatt kerül sor. Több olyan példát láthatunk azonban, és olvashatunk a könyvben is, amikor harmadik világ béli, szegény országok számára a nyugati országok a humanitárius segítségnyújtást ahhoz kötik, hogy fogadjanak el progresszív ideológiákat, például vezessenek be LGBT-jogokat.

A „nemek közti egyenlőség” etikai imperatívusz is lett, minden lehetséges programba és jogszabályba megkövetelik a beépítését. Aki nem így tesz, az szembe megy az „erkölccsel”, az erről szóló „konszenzus” azonban úgy jött létre, hogy magát a fogalmat, így a konszenzus tartalmát sohasem rögzítették pontosan, így kialakulása nem tekinthető demokratikusnak. Kisebbségek alkották meg, és rákényszerítették a világ népeire, és a haladás jegyében arra kötelezik őket, hogy a „nemek közti egyenlőség” érvényre juttatásáról írjanak alá etikai kódexeket, ehhez kötnek fejlesztési támogatásokat, vagy éppen azt követelik, hogy építsék be a tantervekbe.

Hogy mi lehet erre a megfelelő válasz? Peeters szerint az egyetlen alternatívát a lelkiismeretünk felébresztése jelentheti.

A globális konszenzus, amelyre a gender-ideológiát építették, csupán mítosz, így instabil lábakon áll.

Mindemellett belső ellentmondásokat is tartalmaz az elmélet, amelyek előbb-utóbb szétfeszíthetik a gender-tábort.

KRITIKAI ELEMZÉS

A „nemek forradalmának” kritikai elemzéséről szóló fejezetben a szerző azt vizsgálja, milyen értékeket tagad a posztmodern mozgalom. Mint írja, a posztmodernitás éppen a hatalom ellenében jött létre, azonban már nem megszüntetni akarja, hanem újra osztani: átadni a hatalomgyakorlást az „elnyomóktól” az „elnyomottaknak”. Ez természetesen nem más, mint neomarxizmus, helyettesítsük be a „burzsoázia” és „proletariátus” szavakkal, máris megkapjuk a gazdasági osztályharc képletét. A gender-ideológia esetében ezek a kategóriák ekképpen alakulnak: férfi a nő ellen, homoszexuális a heteroszexuális ellen, transznemű a cisznemű ellen. A posztmodern ezeket a „bináris kapcsolatokat” kívánja lebontani. Mindez azonban a hatalomról szól számukra Peeters szerint. A radikális feministák azért vágnak a hatalomra, hogy a „szaporodást” kezükben tartsák (a fogamzásgátlás és az abortusz révén), hogy megdöntsék a patriarchátust. Az LGBT-lobbi azért akarja megragadni a hatalmat, hogy megszüntessék a „heteroszexuális előjogokat”, és saját kedvükre formálják át a világot. A folyamat azonban önmagát generálja, sohasem éri el végső célját, ugyanis mindig újakat fogalmaznak meg az aktivisták.

Peeters a szociológia tudományával szemben is megfogalmaz kritikát. Szerinte

a „nemek közti egyenlőség” kiváló példája annak, hogy a nyugati társadalmak milyen erkölcsi tekintéllyel ruházták fel a humán- és társadalomtudományokat, miközben az elvilágiasodás miatt úgyanezt a tekintélyt megvonták a vallástól.

Ezek a tudományok aktívan alakítják a társadalmakat és a kultúrát, a jelenséget társadalmi mérnökösködésként lehet leírni. Mint fogalmaz: „ma már olyan fokig a szociológia hozza létre a kultúrákat a népek helyett, hogy azok nem egyebek többé bábfiguráknál a globális kormányzás rúdjánál álló társadalmi manipulátorok kezében”.

GYAKORLATI MEGFONTOLÁSOK ÉS A REMÉNY TÁVLATAI

A könyv utolsó fejezetében Peeters némi reményt is felmutat arra, hogy a világ visszatérhet a normális kerékvágásba. Szerinte, bár erre az elmúlt évtizedekben még nem került sor,

egyre több férfi és nő vágyik arra, hogy felszabaduljon a „nyugati kulturális forradalom manipulátorainak politikai és kulturális hatalma alól”.

A reményt a felismerés folyamata adja, de aktív cselekvésre van szükség a „nemek közti egyenlőség” bűvköréből való kilépéshez. Ennek első lépése, hogy kívül kell maradni a „nemek forradalmának” ideológiai keretén: figyelmen kívül kell hagyni annak fogalmait, nyelvezetét és normáit. Nem szabad hagyni, hogy mások formáljanak bennünket, tanúságot kell tenni és kreatívnak lenni, nem „kullogni az ideológusok után”. Nem elég tehát kivonulni az ideológiai keretből, alternatívát is kell mutatni, és más irányból megközelíteni korunk nagy kulturális témáit.

A gender-ideológia visszafordításában szerepet kell játszaniuk a nem nyugati kultúráknak is, melyeket még nem sikerült megmételyezniük a gender-aktivistáknak. Bár a szerző szerint hozzászoktak ahhoz, hogy igazodnak a Nyugathoz, meg kell tanulniuk felismerni a „nemek közti egyenlőség” etikájának társadalmakra leselkedő veszélyeit, hogy ily módon „a Nyugat radikális elvilágiasodása jellemezte globalizáció pozitív alternatíváját” mutathassák fel.